

בית ספר לשפות - על פערי תקשורת בין גברים לנשים

1. מסכת נדרים דף ס"ו ע"א

ההוא בן בבל שעלה לארץ ישראל
נשא אישה. אמר לה: בשלי לי טלפי [=טלפיים, רגלי בהמה]
בשלה לו שני עדשים [=טלפחי בארמית]

רתח עליה.

למחר אמר לה: בשלי לי גריוא
בשלה לו גריוא.

אמר לה: לכי הביאי לי שני בוציני [=אבטיחים בארמית בבליית]

הלכה והביאה לו שני גרות [=בוציני בארמית א"י = מגורה]

אמר לה: לכי שכרי אותם על רישא דבבא [=ראש, פתח השער]

היה יושב בבא בן בוטא בשער ודן דין

הלכה ושברה אותם על ראשו

אמר לה [ח] מה הוא זה שעשית?

אמרה לו: כן ציוני בעלי

אמר: את עשית רצון בעלך

המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא.

2. רש"י שם

בשלי לי שני טלפי. יש אומרים שאמר לה בשלי טלופחי כלומר מעט עדשים, שכן בן אדם נוהג לומר

והיא סברה ששני עדשים אמר ממש, ובשלה לו שני עדשים ולא רצתה לשנות דבריו.

שני עדשים. בשלה שני עדשים שלא הייתה מכרת בלשונות שלהם.

רתח עליה. למחר אמר אם אומר לה שוב בשלי לי שניים, תעשה לי שניים.

כלומר מידה גדולה, שסבר שזה יהיה טרחה גדולה, ולא תבשל אלא כדי סעודה.

שכרי אותם על רישא דבבא. על ראש הפתח ומחמת כעס אמר כן. והיא סברה לשברם על ראשו של

הבבא. כי בוטא שישב שם

מעשה באשה אחת בצידון. ששהתה עשר שנים עם
בעלה ולא גלדה. באו אצל ר' שמעון בן יוחאי והיו רוצים
להתפרש זה מזה. אמר להם: תייבם. קשם שונדונתם זה
לזה במאכל ובמשתה. כך אין אתם מהפרשים אלא מתוך
מאכל ומשתה. הלכו בדרכיו ועשו לעצמם יום טוב. ועשו
סעודה גדולה. ושיבתו יותר מדי. כן שנתשבה ועתו עליו
אמר לה: בתי. פליחפץ טוב שישלי בבית שלי אותו ולכי
לבית אביך. מה עשתה היא? לאמר שישן רמנה לעבדיה
ולשפחותיה ואמרה להם: שאוהו במטה וקחו אותו והליכוהו
לבית אבא. בתצי הלילה נגער משנתו. כן שפג יינו. אמר
לה: בתי. היכן אני נחון? אמרה לו: בבית אבא. אמר לה:
מה לי לבית אביך? אמרה לו: ולא כך אמרת לי בערב:
פליחפץ טוב שיש בביתי שלי אותו ולכי לבית אביך? אין
חפץ טוב לי בעולם יותר ממה. הלכו להם אצל ר' שמעון
בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקרו

מדרש שיר השירים רבה

מטרונה אחת שאלה את ר' יוסי בן חלפתא. אמן
לכמה ימים ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו? אמר
לששת ימים. אמרה לו: ומאומה שעה נער עכשו מהו?
אמר לה: הקדוש ברוך הוא יושב ומנוג ונוגים: בתו של
לפלוני. אמרה לו: וזהו אמנותו? אף אני יכולה לעשו
כמה עבדים וכמה שפחות יש לי. ובשעה קלה אחת אני
לנוגם. אמר לה: אם קלה היא בצידונך קשה היא לפני ה'
ברוך הוא פקריצת ים סוף. הניחה ר' יוסי בן חלפתא
לו. מה עשתה? נטלה אלה עבדים ואלף שפחות וק'
אותם שורות שורות ואמרה: פלוני ישא פלונית ופלונית
לפלוני. וזוהי אותם בלילה אחד. למחר באו לפנייה—זה
פצוע, זה עינו שמוטה, זה זרעו פרוקה, זה רגלו /
אמרה להם: מה לכם? זה אמר: איני רוצה בזה. וזה
איני רוצה בזה. בחד שלחה והבאתה לב' יוסי בן חלפתא.
לו: רבי. אמת היא תורתכם. נאה ומשבתת היא. כל מה ע'
יפה אמרת!

מדרש ויקרא רבה